Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' Ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' Ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν *Αἰσώπου*, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὡραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. *Θέμου Ἀντίνου*.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400θ σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. *Γρ. Δ. Ξενοπούλου*.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ Ῥοβέρτος ἦτο ἐτῶν δεκατριῶν καὶ ἡ Ἀντωνία δέκα, ὅτε ἐστερήθησαν τῆς μητρός των.

Πρὸς ἀντικατάστασιν δὲ αὐτῆς τί εἶχον;

Εἶχον τὸν πατέρα των, χανόμενον εἰς ἐπιστημονικὰς ἀτοπίας καὶ φαντασιοπληξίας, καὶ τὴν θείαν των, γεροντοκόρην καταντήσασαν ἀνδρογυναῖκα ἕνεκα τῆς ἀγαμίας, καὶ ἔχουσαν περὶ τῶν σημερινῶν πραγμάτων ἰδέας, ἰσχυούσας πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν καὶ ἤδη λησμονηθείσας.

Κατὰ τὰ ἄλλα δὲ ἦτο σωφρονεστάτη, ἀλλὰ καὶ δυσειδής.

Ἦτο ἀναλφάβητος εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ λέγῃ ὅτι Ἐρρῖκος ὁ Δ' ἦτο υἱὸς Ἐρρίκου τοῦ Γ'. Εἶχε δὲ πολὺ τὸ τραχὺ καὶ ἰταμόν.

Σχεδὸν εἶχε γένειον, καὶ ἄν τις ἐκ παραδρομῆς τὴν προσηγόρευέ ποτε κυρίαν ἀντὶ δεσποινίδα, ἦτο καλὴ νά τού της βρέξῃ.

Ἐξ οὐδενὸς δὲ στόματος ἐξῆλθον τοιοῦτοι καὶ τηλικοῦτοι βαρβαρισμοί, ὅσοι ἐκ τοῦ στόματος τῆς κυρίας, ὤ! συγγνώμην, τῆς δεσποινίδος Ἰσαβέλλας. Φερ' εἰπεῖν, ἔλεγεν :

— Ὁ ἀνεψιός μου ἱππεύει 'σὰν «βουκέφαλος».

Ὁ δὲ μαρκήσιος μάτην παρετήρησε πρὸς αὐτὴν ὅτι ἔπρεπε νὰ λέγῃ :

— Ὁ ἀνεψιός μου ἱππεύει, ὅπως ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἵππευε τὸν ἵππον του Βουκέφαλον.

Ἀλλ' αὐτὴ ἀπεκρίθη ὀρθὰ κοπτά :

— Ἠγαπητέ με, νὰ μή μοι σκοτίζῃς μὲ τὰ σχολαστικά σου. Καθεὶς εἶνε νοικοκύριος νὰ ὁμιλᾷ ὅπως ἐπιποθεῖ, καὶ δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν σὺ συνδιαλέγεσαι καλλιώτερά μου. Τὸ σπουδαῖον εἶνε νά με καταλαμβαίνουν ὅταν ἀγορεύω, καὶ ἕως τώρα δόξα τῷ Θεῷ, καὶ ὁ υἱός σου καὶ ἡ θύγατέρ σου μὲ ἐκατάλαμβαν ὅ,τιἤθελα νά τους συνδιαλέγω. Καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς οἱ προπατόροι μας δὲν εἴξευραν τόσα πολλὰ πράγματα, καὶ ὅμως ἦταν πολὺ εὐτυχιέστεροι, ἐν ᾧ τὴν σήμερον ὅλα μας καὶ τὰ σύμπαντά μας εἶνε βαβυλωνία.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐπέδρασεν ἐπιβλαβῶς εἰς τὴν ἀγωγὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνεψιοῦ της Ῥοβέρτου.

Ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων ἐχαρίζετο πρὸς αὐτὸν ἐκτελοῦσα πᾶσαν αὐτοῦ ὄρεξιν, καὶ διδάσκουσα ὅτι ἡ γῆ ἐδημιουργήθη χάριν τῆς οἰκογενείας Κλαρεφὸν καὶ τῆς οἰκογενείας Σαιμμώρ, καὶ ὅτι τὰ οἷα δήποτε ἔμψυχα ὄντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὅπως δήποτε βιοῦντα ἦσαν ἁπλοῖ θεράποντες τῶν δύο τούτων εὐγενῶν οἰκογενειῶν.

Ὁ Ῥοβέρτος, εὔμορφον καὶ ἀξιέραστον παιδίον, ἔχον ὄψιν ῥοδοκόκκινον, νωθρότατον τὸ πνεῦμα καὶ ἀεικίνητον τὸ σῶμα, ἐτίμησεν ἀληθῶς τὴν διδασκαλίαν τῆς θείας του καὶ πρωίμως ἔδειξε κλίσιν εἰς τὴν θήραν, εἰς τὸ ποτὸν καὶ εἰς τὴν ἐργολαβίαν· ἡ δὲ γηραιὰ κόρη ἔλεγεν ὑπερηφάνως πρὸς τὸν γαμβρόν της ἀγανακτοῦντα διὰ τὸν ἄτακτον βίον τοῦ Ῥοβέρτου :

— Μή σου φαίνεται παράξενον, ἠγαπητέ με, ὅτι ὁ υἱόκας σου εἶνε ταραχοποιός, διότι σὺ μὲν εἶσαι Κλαιρεφὸν σημερινός, καὶ ὁ Ῥοβέρτος εἶνε Κλαιρεφὸν ἀλλοτεσινός!

Καὶ τοιοῦτος μὲν ἐγένετο ὁ Ῥοβέρτος· ἀλλ' ἡ Ἀντωνία ὅμως παρὰ τὰ ἀνατρεπτικὰ διδάγματα τῆς θείας Ἰσαβέλλας ἔγινε κόρη κατὰ πάντ' ἀξιόλογος, ἀφελὴς καὶ μετριόφρων. Ὅσον δὲ ὁ ἀδελφός της ἐφέρετο ὀξὺς καὶ θορυβώδης, αὐτὴ τοὐναντίον δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἦτο μαρκησία, ἦτο ἀφελεστάτη καὶ προσηνεστάτη.

Ἡ Ἀντωνία ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὔσωμος καὶ εὐμελής.

Εἶχε πρόσωπον στρογγύλον, χρῶμα ζωηρὸν καὶ ἁβρόν, ὀφθαλμοὺς μαύρους, ζωηροὺς καὶ συμπαθητικούς, τὰ δὲ λεπτὰ καὶ κοράλλινα χείλη της διαστελλόμενα ἐδείκνυον ὀδόντας μικροὺς καὶ λευκοτάτους. Χεῖρας δὲ καὶ πόδας εἶχεν ἐξαισίους. Ἡ συνήθης ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἦτο φαιδρὰ καὶ εὐμενής.

Βλέπων τις αὐτὴν ἠσθάνετο ὅτι εἶχε ἐνώπιόν του κόρην ὑγιεστάτην τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχήν.

Ὡμοίαζε πρὸς ὀπωρικὸν εὔμορφον καὶ χνοῶδες, εὔχυμον καὶ γλυκύ.

Ἠγάπα περιπαθῶς τὸν πατέρα της, θωπεύουσα αὐτὸν ὡς μικρὸν παιδίον. Μόνη αὐτὴ διαμένουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ συνεμερίζετο πάσας αὐτοῦ τὰ ἐπιστημονικὰς θεωρίας.

Ἐπεμελεῖτο καθ' ὑπερβολὴν ἵνα ἐννοῇ αὐτόν, καί τοι δὲ δέν το κατώρθωνε πάντοτε, ἐθαύμαζον ὅμως αὐτὸν ἐκ πεποιθήσεως. Ἀντέγραφε τὰ σχέδιά του, τὰ ἐκαθάριζε καί τα ἐχρωμάτιζε διὰ ὑδατογραφίας.

Ὁ κύριος Κλαιρεφὸν ἦτο τότε ἐν τῇ δόξῃ του, καὶ ὁ εἰλικρινὴς θαυμασμός, ὃν ἀνεγίνωσκεν ἐν τῷ βλέμματι τῆς θυγατρός του, ἦτο ὁ ἡδιστος τῶν θριάμβων του.

Ἄλλως τε καὶ ὁ θρίαμβος οὗτος ἦτο ὁ μόνος· διότι οὐδεὶς ἐφευρέτης ὑπῆρξεν ἀτυχέστερος ἐν τοῖς πειράμασιν αὐτοῦ.

Ὁ μαρκήσιος, οὗ ὁ γόνιμος ἐγκέφαλος μυρία ὅσα ἐπενόει, οὐδόλως ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ τι ὠφέλιμον.

Ἀείποτε εἰς τὴν γεωπονίαν προσεπάθει νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς εὑφευρέσεις αὐτοῦ τὰς παραβολωτάτας ἅμα καὶ ἐπωφελεστάτας· καὶ παραβολῶταται μὲν ἦ, ὡς ἄλλοι ἀπεκάλουν αὐτάς, ἀνόητοι καὶ μωρόταται ἦσαν βεβαίως, ἀλλὰ ἐπωφελέστατα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε εἰς αὐτόν, εἰ μὴ εἰς τοὺς μηχανουργούς, τοὺς ἐμπόρους τοὺς πωλοῦντας τὰ διάφορα ὑλικά, τὰ χημικὰ προϊόντα καὶ ἕτερα τοιαῦτα συστατικὰ στοιχεῖα τῶν ἐργασιῶν τούτων, πάντα δαπανηρότατα.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἀπεφαίνετο παρρησίᾳ περὶ τῆς συμφανεστάτης μονομανίας τοῦ γαμβροῦ της :

— Τί νά σου εἰπῶ, γαμβρέ μου, τὰ ἔχεις μισοχαμένα... Καὶ βέβαια δὲν εἶσαι διὰ δέσιμο, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν φαίνεσαι νὰ εἶσαι καὶ 'ς τὰ σύγκαλά σου... Μὲ ὅλας σου αὐτὰς τὰς «μηχανορραφίας» θὰ φάγῃς τὸ ἔχειν σου, καὶ ὅταν δὲν θὰ ἔχῃς πλέον τίποτε, οὔτε ἐγὼ οὔτε σὺ θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν ἄλλα! Κρίμα 'ς τὸν κόπο καὶ τὰ ἔξοδα...

Ὁ μαρκήσιος ἐγέλα ἀκούων τὴν ἀνδρικὴν καὶ ὀξεῖαν φωνὴν τῆς γηραιᾶς κόρης, ἀπεκρίνετο δὲ εἰς αὐτήν :

— Ἀδελφή μου, σήμερ' αὔριον θὰ εὕρω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητῶ, καὶ θὰ ἀπορήσῃς ὅταν αἴφνης με ἰδῇς νά με φθονοῦν καὶ οἱ μέγιστοι βιομήχανοι· διότι διὰ μιᾶς θὰ ἀποκτήσω καὶ πλοῦτον καὶ φήμην.

— Καὶ τότε δὰ θὰ λέγουν: ὁ Κλαιρεφὸν ὁ ἔμπορος ἢ ὁ Κλαιρεφὸν ὁ ἐργοστασιάρχης. Εὔμορφη δόξα, μὰ τὸ ναί! Ὅταν ἐπῆρες τὴν μακαρίτισσα τὴν ἀδελφή μου εἶχες εἰσόδημα ὀγδοντακισκαιχίλια φράγκα. Τί ἄλλο ἤθελες;... Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ καθίσῃς 'ς ταὐγά σου καὶ νὰ συλλογισθῇς πῶς ἔχεις παιδιὰ νὰ προικίσῃς. Σὺ ὅμως προτιμᾷς προτιμώτερον νὰ προικίσῃς τὴν ἐπιστήμην. Καὶ ἐκατάντησες νά σε γελοῦν οἱ κατεργαραῖοι, καὶ νά σου φουρνίζουν πράγματα ἄχρηστα καὶ νά σου πουλοῦν τὸν κοῦκκο γι' ἀηδόνι... Δὲν σκέπτεσαι καθόλου τὸ μέλλον. . . Τί νά σου εἰπῶ, ἀδελφέ μου: «Εἶπα καὶ ἐλάλησα, ἁμαρτίαν νοῦν οὐκ ἔχω».

— Δὲν λέγω ὅτι δὲν ἔχεις νοῦν, ἀδελμή μου, τοὐναντίον μάλιστα ἔχεις καὶ πάρα ἔχεις· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ λέγε : «ἁμαρτίαν οὐκ ἔχω».

Καὶ ταῦτα λέγων μειλιχίως ὁ μαρκήσιος ἔσειε τὴν πολιὰν ἤδη κεφαλήν του καὶ ἀπήρχετο εἰς τὸν πυργίσκον του, ἀποδυόμενος εἰς τὴν λύσιν τῶν προσφιλῶν προβλημάτων του.